

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Ing. E. S.**, zastoupena JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. OÚPSŘ 232/2017-330-rozh., v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 25. 10. 2019, č. j. 59 A 35/2018 – 96,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Vladimíra Kašpara.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Chrastava (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 21. 3. 2013, č. j. OVUS/1049/2013/Ja, nařídil žalobkyni odstranit stavbu „Garáže s opravnou a přístavbou“ na pozemku p. č. st. X a X v k. ú. Ch. I (dále jen „stavba“) nejpozději do 31. 5. 2013, neboť žalobkyně přes pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 10. 2011 ve stanovené lhůtě neodstranila závadný stav stavby tak, jak měla. Stavební úřad zároveň podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) vyloučil odkladný účinek případného odvolání proti tomuto rozhodnutí. Svůj postup odůvodnil tím, že stavba byla dne 7. 8. 2010 zasažena povodní a žalobkyně od té doby neprovedla žádné práce vedoucí ke zlepšení

stavebně technického stavu stavby, která svým havarijním stavem ohrožuje život a zdraví osob pohybujících se na přilehlé lávce a pěší komunikaci. Stavba se zároveň nachází v bezprostřední blízkosti toku Jeřice, tj. v území, které je trvale ohroženo rizikem bleskové povodně. Jelikož žalobkyně ve stanovené lhůtě stavbu neodstranila, na základě exekučního příkazu ze dne 4. 6. 2013, č. j. OVUS/2061/2013/Ja, byla stavba téhož dne zdemolována.

[2] Rozhodnutím ze dne 3. 6. 2013, sp. Zn. OÚPSŘ 147/2013-330-rozh. (které bylo vypraveno dne 5. 6. 2013), žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Stavební úřad poté vydal rozhodnutí ze dne 8. 4. 2014, č. j. OVUS/940/2014/Ja, v jehož výroku uvedl, že „*nevydává rozhodnutí – nařízení odstranění stavby*“, neboť v řízení o odstranění stavby nelze pro absenci základní podmínky řízení (tj. fyzické existence stavby) pokračovat. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2014, sp. zn. OÚPSŘ 189/2014-330-rozh. Žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „*krajský soud*“) usnesením ze dne 30. 4. 2015, č. j. 59 A 74/2014 – 41. Dospěl k závěru, že pokud stavební úřad v řízení zahajovaném z moci úřední zjistí, že podmínky pro uložení původně zamýšlených povinností splněny nejsou, pak mu také nic nebrání v tom, aby zastavil řízení dle § 66 odst. 2 správního řádu, a ani rozhodnutí, které vydal stavební úřad nyní, nijak nezasahuje do práv žalobkyně.

[4] Toto usnesení krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015 - 25. Kasační soud dospěl k závěru, že „*ztratí-li správní řízení svůj bmotný předmět v důsledku výkonu nepravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak správní orgány nemohou v řízení pokračovat tak, že je zastaví podle § 66 odst. 2 správního řádu, neboť by tím byl účastníkovi řízení v podstatě znemožněn věcný přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně... správní orgán prvního stupně měl... vydat meritorní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, jehož obsahem by byl deklaratorní výrok o tom, zda ke dni fyzického odstranění stavby (tj. ke dni 4. 6. 2013) byla stavba odstraněna důvodně, jinými slovy zda byla odstraněna v souladu se zákonem. V takovém případě by ani fyzické odstranění stavby stěžovatelky žalovanému nebránilo v meritorním přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Smyslem požadavku judikatury Nejvyššího správního soudu na vydání rozhodnutí podle § 67 správního řádu totiž není samoúčelná změna procesní formy správního rozhodnutí, ale naopak zajištění reálné ochrany veřejných subjektivních práv účastníků řízení, konkrétně toho, aby účastníci řízení nebyli kráceni na svém právu domáhat se věcného přezkumu prvostupňového rozhodnutí u odvolacího správního orgánu. Výsledkem takového odvolacího řízení pak přirozeně nemůže být pouze „formálně meritorní rozhodnutí“ (jak uvádí krajský soud), ale rozhodnutí, kterým by mělo být řádně přezkoumáno, zda rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a potažmo odstranění stavby stěžovatelky) bylo zákonné a správné“.*

[5] Krajský soud proto rozsudkem ze dne 10. 10. 2016, č. j. 59 A 74/2014 – 73, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zavázal správní orgány, že v dalším řízení musí zhodnotit „*jednotlivé kroky správního orgánu prvního stupně, jejich zákonnost a účelnost, musí vysvětlit důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 3. 2013, č. j. OVUS/1049/2013/Ja, vydáno, a proč v případě tohoto rozhodnutí byl vyloučen odkladný účinek odvolání a jak tento odkladný účinek odvolání mění časové parametry prvoinstančního rozhodnutí ve věci samé. Dále je třeba náležitě objasnit závažnost havarijního stavu stavby žalobkyně a jeho vlivu na bezpečnost osob v blízkosti stavby se pohybujících jako důvodu, pro který byla nakonec stavba fyzicky odstraněna*“.

[6] Stavební úřad poté rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017, č. j. OVUS/1693/2017/Ja, rozhodl ve výroku tak, že ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2013 byly „*splněny zákonem stanovené podmínky pro nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona za podmínky uvedených ve výrokové části citovaného rozhodnutí s termínem odstranění stavby do 31. 5. 2013,*

včetně vyloučení odkladného účinku odvolání dle ust. § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu, kdy dále splnění podmínek pro odstranění stavby trvalo do dne 4. 6. 2013 (včetně), kdy byla vlastní stavba fyzicky odstraněna s tím, že i pro vlastní odstranění stavby na základě exekučního příkazu vydaného MěÚ Chrástava, odborem výstavby a územní správy, č. j.: OVUS/2061/2013/Ja byly ke dni jeho vydání dne 4. 6. 2013 splněny stanovené podmínky vyplývající z platných právních předpisů a tak i fyzické odstranění celé stavby, provedené dne 4. 6. 2013, bylo provedeno v rámci platných právních předpisů“. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím a toto rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[7] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem shledal důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že nelze nic vytknout postupu stavebního úřadu, který zahájil řízení o odstranění stavby poté, kdy žalobkyně neprovedla zabezpečovací práce uložené rozhodnutím ze dne 24. 10. 2011. Potvrdil i závěr správních orgánů, že stavba nebyla v dobrém stavu. Stavební úřad taktéž dle krajského soudu řádně odůvodnil naplnění podmínek pro vyloučení odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. To shledal stavební úřad ve skutečnosti, že bylo třeba neodkladně řešit závadný stav stavby, která ohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat či bezpečnost, přičemž tato stavba stála v těsné blízkosti frekventované komunikace pro pěší a místní komunikace, na břehu řeky Jeřice, v místě trvale ohroženém bleskovou povodní. Samotné vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby by faktickou ochranu výše uvedených veřejných zájmů nebylo schopno zajistit.

[8] Krajský soud však shledal důvodnou námitku, že exekuční příkaz, na jehož základě došlo k fyzickému odstranění stavby, nebyl žalobkyni vůbec doručen, resp., že pokus o jeho doručení byl učiněn až po skončení demolice stavby. Uvedl, že je mu známa judikatura správních soudů, dle které je exekuční příkaz rozhodnutím samostatně přezkoumatelným dle § 65 s. ř. s. Součástí deklaratorního výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 6. 2017 ovšem bylo i konstatování, že „fyzické odstranění celé stavby provedené dne 4. 6. 2013 bylo provedeno v rámci platných právních předpisů“, a proto bylo třeba přezkoumat i zákonnost této části výroku. Z listin vyžádaného exekučního spisu, jimiž krajský soud doplnil dokazování, vyplývá, že demolice stavby byla dne 4. 6. 2013 zahájena ve 12.35 hod. a ukončena ve 13.50 hod. Pokus o doručení exekučního příkazu žalobkyni byl však učiněn až po 14 hod., kdy žalobkyně exekuční příkaz převzít odmítla. JUDr. Vladimíru Kašparovi byl exekuční příkaz doručen až dne 6. 6. 2013, navíc na základě plné moci, kterou mu žalobkyně udělila pro nalézací, nikoli exekuční řízení. K řádnému douchení tak dle krajského soudu vůbec nedošlo. Nelze přitom připustit, aby k oznámení exekučního příkazu povinnému došlo až po ukončení exekuce.

[9] Dle krajského soudu neobstojí argumentace správních orgánů stavem nouze vyhlášeným rozhodnutím vlády ČR č. 140/2013 Sb., a aktivací § 177 odst. 2 stavebního zákona. Je totiž zřejmé, že exekučním titulem bylo rozhodnutí o nařízení odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a exekuční příkaz vydal stavební úřad dle § 110 písm. a) správního řádu k provedení exekuce dle § 112 písm. a) správního řádu. Neodkladné případy upravuje stavební zákon jinde, např. právě ve svém § 177 nebo v § 135, tyto postupy však v posuzované věci stavební úřad nepoužil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[10] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Uvádí, že jediným důvodem zrušení napadeného rozhodnutí je skutečnost, že podle názoru krajského soudu nebyl žalobkyni řádně doručen exekuční příkaz. Exekuční příkaz je však samostatným správním rozhodnutím odlišným od toho, kterým se v odvolacím řízení zabýval stěžovatel. Účelem nynějšího rozhodnutí bylo zhodnotit, zda byly v daném případě splněny

podmínky pro odstranění stavby stanovené stavebním zákonem. Na tom, že tyto podmínky splněny byly (což potvrdil i krajský soud), nemůže nic změnit ani případně nezákonně provedená exekuce v důsledku chyb při doučování exekučního příkazu. Svým právním názorem krajský soud *de facto* nutí stavební úřad, aby vydal opačné deklaratorní rozhodnutí, tedy, že podmínky pro odstranění stavby nebyly dány. To by byl výrok zjevně nepravdivý, neboť stavební úřad neměl a ani nemohl mít žádný zákonný podklad pro to, aby se zabýval exekučním příkazem. Účelem rozhodnutí stavebního úřadu bylo toliko nahradit odpadlý exekuční titul následným deklaratorním rozhodnutím. I to podporuje názor stěžovatele, že důvodem zrušení napadeného rozhodnutí nemohly být případné nezákonnosti při provádění exekuce. Bylo na žalobkyni, aby se proti exekučnímu příkazu bránila tak, jak zákon umožňuje. Exekuční příkaz je sice zmíněn ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu, jde však pouze o konstatování, že na jeho základě byla stavba odstraněna, což je holý fakt.

[11] Kromě toho krajský soud dle stěžovatele příliš formalisticky odmítl argumentaci týkající se vyhlášení nouzového stavu. Ve výroku rozhodnutí stavební úřad uvádí, že odstranění stavby se nařizuje podle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, nicméně na str. 9 rozhodnutí je poměrně obsáhlá argumentace ohledně vyhlášeného nouzového stavu. Krajský soud měl přihlídnout ke skutečnosti, že odstranění stavby bylo uskutečněno za vyhlášení nouzového stavu a dosažení II. povodňového stupně vodního toku Jeřice, který protéká v bezprostřední blízkosti stavby a po tragických zkušenostech z povodní v roce 2010. To, že zcela výjimečně používané mimořádné postupy dle § 177 stavebního zákona mohou činit stavebnímu úřadu problémy, je pochopitelné. Stejně jako to, že stavební úřad mohl vydat rozhodnutí jen „pro jistotu“, neboť stavba mohla být odstraněna dle § 177 odst. 2 stavebního zákona bez dalšího jen za podmínky, že stavební úřad o provádění odstranění bude následně informován.

[12] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle popisuje průběh řízení před správními orgány. Dále zdůrazňuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je v mnohém nepřesné a neodpovídá skutečnosti. Jelikož jí však krajský soud ve výroku vyhověl, jeho ostatní závěry nijak nenapadá. Věcně dodává, že exekuční řízení nebylo ani řádně zahájeno a exekuční příkaz jí nebyl nikdy doručen, neboť stavební úřad doručoval dle podvržené plné moci. O tom, že je budova fyzicky bourána, se žalobkyně dozvěděla až od sousedů, a než došla na místo, stavba byla zbourána. Stěžovatel zdůrazňuje, že žalobkyně se měla bránit žalobou proti exekučnímu příkazu. To by však bylo možné pouze tehdy, pokud by byla informována o zahájení exekučního řízení a exekuční příkaz jí byl doručen před provedením exekuce. Žalobkyně má za to, že jestli stavební úřad v roce 2013 rozhodl o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona, nemůže po 4 – 5 letech říci, že rozhodoval podle jiného ustanovení. V řízení nebylo řádně prokázáno a zdůvodněno, že stavba byla bezprostředním nebezpečím pro své okolí (což dle žalobkyně nebyla). Stejně tak při vyhlášeném II. stupni povodňové aktivity vodního toku Jeřice žádné nebezpečí nehrozilo, neboť hladina toku byla od stavby dostatečně daleko. V žádném případě tak není pochopitelné, že stavební úřad vydal rozhodnutí „pro jistotu“, jak se snaží stěžovatel předeštířit. Žalobkyně proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Kasační soud neshledal důvodnou námitku, že krajský soud pochybil, pokud se v napadeném rozsudku zabýval také exekucí žalobkyni uložené povinnosti, a nikoliv pouze tím, zda byly ke dni fyzického odstranění stavby splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o nařízení jejího odstranění. Krajský soud přirozeně vycházel z výroku správních rozhodnutí.

[16] Správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti – řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí, a to včetně rozhodnutí o odvolání (pokud je rozhodováno věcně, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016 - 39). Pravomocným rozhodnutím dle § 67 odst. 1 správního řádu jsou ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu vázány všechny správní orgány. Vázanost pravomocným správním rozhodnutím se vztahuje především k výroku rozhodnutí. Je to právě výrok rozhodnutí, který obsahuje autoritativní řešení otázky, jež je předmětem řízení; v této části rozhodnutí správní orgán ukládá povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje (určuje, zjišťuje). Výrok správního rozhodnutí vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci správní orgán rozhodl (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II. ÚS 583/2003, nebo rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2001, sp. zn. 30 Ca 394/99).

[17] Jak vyplývá ze shora uvedeného, stavební úřad ve výroku rozhodnutí, který nebyl v odvolacím řízení změněn, uvedl výslovně, že „*i pro vlastní odstranění stavby na základě exekučního příkazu vydaného MěÚ Chrastava, odborem výstavby a územní správy, č. j.: OVUS/2061/2013/Ja byly ke dni jeho vydání dne 4. 6. 2013 splněny stanovené podmínky vyplývající z platných právních předpisů a tak i fyzické odstranění celé stavby, provedené dne 4. 6. 2013, bylo provedeno v rámci platných právních předpisů*“. Výrokem rozhodnutí tak stavební úřad toliko nenahradil původní exekuční titul, ale deklaroval zákonnost jak exekučního titulu, tak i fyzického odstranění stavby. V žádném případě se nejedná pouze o popisné konstatování, jak se domnívá stěžovatel v kasační stížnosti.

[18] Je třeba zdůraznit, že stavební úřad dne 12. 8. 2012 (poté, kdy žalobkyně přes pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu neodstranila závadný stav stavby) zahájil řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Oznámením o zahájení řízení je zároveň vymezen jeho předmět. Naříditi odstranění stavby dle tohoto ustanovení je možné za kumulativního splnění dvou podmínek: 1) stavba svým závadným stavem ohrožuje život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí anebo majetek třetích osob; 2) vlastník stavby přes výzvu, případně rozhodnutí stavebního úřadu ve stanovené lhůtě neodstranil závadný stav stavby. Naplnění obou podmínek musí stavební úřad v tomto řízení zkoumat a prokázat.

[19] V nyní posuzovaném případě je situace specifická v tom, že stavební úřad rozhoduje v okamžiku, kdy jeho první rozhodnutí bylo zrušeno poté, co již bylo vykonáno, a stavba tak byla fyzicky odstraněna. Stavební úřad proto nemůže naplnění podmínek pro odstranění stavby zkoumat dle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování, neboť stavba již fyzicky neexistuje a ani teoreticky tak nemůže ohrožovat zájmy chráněné stavebním zákonem. Nadto by ani nebylo možné uložit povinnost odstranit stavbu, která již odstraněna byla. Ani v takovém případě ovšem nelze účastníkovi řízení upřít právo na to, aby nadřízený správní orgán a poté případně i soud věcně přezkoumal, zda byly v době výkonu nyní již zrušeného rozhodnutí splněny zákonné podmínky pro nařízení odstranění stavby či nikoliv. Právě touto zásadou byl veden Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 2 As 139/2015 – 25, zavázal stěžovatele, resp. stavební úřad, vydat meritorní rozhodnutí podle § 67 správního řádu, jehož obsahem bude deklaratorní výrok o tom, zda ke dni fyzického odstranění stavby (tj. ke dni

4. 6. 2013, kdy stavba naposledy fyzicky existovala a bylo možné naplnění podmínek pro její odstranění zkoumat) byla stavba odstraněna v souladu se zákonem.

[20] Jinou otázkou je zákonnost výkonu rozhodnutí, a to jak zákonnost exekučního příkazu k provedení exekuce náhradním výkonem (který je rozhodnutím samostatně přezkoumatelným ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s., jak upozorňuje též stěžovatel), tak dodržení příslušných právních předpisů při samotném fyzickém výkonu rozhodnutí. Tato otázka však není předmětem řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, které je řízením nalézacím, jehož výsledkem je teprve rozhodnutí, které lze následně vykonat. V posuzované věci bylo rozhodnutí stavebního úřadu exekučně vykonáno předtím, než nabylo právní moci. Pro účely jeho věcného přezkumu je *de facto* nutné jej nahradit deklaratorním rozhodnutím shora uvedeného obsahu. Žádná z těchto skutečností však není důvodem pro to, aby stavební úřad předmět řízení o odstranění stavby rozšířil tak, že bude deklarovat zákonnost či nezákonnost rozhodnutí vydaného v následujícím exekučním řízení (exekučního příkazu) či zákonnost faktického postupu při výkonu rozhodnutí.

[21] Stavební úřad tedy v dané věci pochybil již tím, že ve výroku svého rozhodnutí nepřípustně vybočil z předmětu vedeného řízení, v daném případě řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Toto pochybení pak ani stěžovatel v napadeném rozhodnutí nezhojil. Pokud navíc stavební úřad deklaroval zákonnost postupu v exekučním řízení také nesprávně (jak dovodil krajský soud s ohledem na vady doručování, které stěžovatel nerozporuje), vady napadeného rozhodnutí tato skutečnost ještě prohlubuje.

[22] Jak již bylo řečeno, výrok správního rozhodnutí vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci správní orgán rozhodl. Výrokem nyní přezkoumávaného rozhodnutí stavební úřad deklaroval, že stavba byla odstraněna na základě exekučního příkazu vydaného MěÚ Chrastava, odborem výstavby a územní správy, č. j.: OVUS/2061/2013/Ja, a o mimořádných postupech dle § 177 stavebního zákona se nezmiňuje. Argumentace stěžovatele, že stavba mohla být odstraněna (či snad byla odstraněna?) mimořádnými postupy dle § 177 odst. 2 stavebního zákona bez předchozího rozhodnutí nebo jiného opatření podle stavebního zákona a rozhodnutí o odstranění stavby (či exekuční příkaz?) bylo vydáno jen jaksi „pro jistotu“, ve výroku deklaratorního rozhodnutí oporu nemá, třebaže v odůvodnění napadeného rozhodnutí se stěžovatel vyhlášeným nouzovým stavem zabývá. I v této části však správní orgány především nepřípustně rozhodovaly o otázce, která nebyla předmětem řízení. Na rozdíl od krajského soudu se proto Nejvyšší správní soud domnívá, že nezákonnost správních rozhodnutí byla dána tím, že správní orgány v řízení o odstranění stavby, jehož předmět musel být modifikován s ohledem na to, že v době rozhodování již stavba fyzicky neexistovala, rozhodly i o zákonnosti exekuce. Tato otázka nebyla a ani nemůže být předmětem tohoto správního řízení. V tomto směru proto bylo třeba právní závěry krajského soudu korigovat, avšak nebylo důvodu napadený rozsudek považovat za nezákonný.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který

ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3. 100 Kč (písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 714 Kč odpovídající 21% sazbě daně. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4.114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen poukázat žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu